

Je to pravda, Báro?

Seděla jsem společně se svojí partou na našem obvyklém místě – vyvýšenině u kraje skromného parčíku našeho prapodivného městečka. Šimon mezi prsty žmoulal ještě nezapálenou cigaretu a smál se něčemu, co mu šeptal Radek. Míša byla plně zabraná do jazykové bitvy mezi ní a Gábinem. Ne, že by měl v rodném listě napsáno jméno *Gábin*, ale pořád je to lepší než Gabriel. Jeho rodiče se mu tím snad mstili!

„Hej, Baruš,“ zvolal Radek, když se s Šimonem dořehtali, „prej jsi za ten pátek slízla pěknýho spuca. Tví rodiče asi nechápu zábavu, co?“

„Kdepak, podle nich to totiž není zábava,“ křikla jsem nazpátek a kysele se ušklíbala. Všimla jsem si několika opovržlivých pohledů kolemjdoucích, ale jak už bylo mým zvykem, zamračila jsem se na ně nazpátek.

Gábin se odtáhl od Míši a zaštrachal v batohu. Po chvílce vytáhl láhev Tuzemáku. Šimon se pro ni přes Radka natáhnul, rychle láhev otevřel a několikrát si dlouze loknul. Pak začal rum kolovat po celém osazenstvu.

Brzy se začalo stmívat a já naznala, že je čas se vydat domů, jinak mě nemine další nechtěná přednáška o tom, jak se mám chovat, a že mám dodržovat pravidla. *Doma je to pomalu jak diktatura!* pomyslela jsem si trpce a rozloučila se s ostatními. Trochu remcali, protože jsem s nimi běžně vydržela až do úplného setmění, ale dnes to doopravdy nešlo.

Ten den večer jsem se fakt nudila. Nikdo z naší party nebyl online, tak jsem si neměla s kým psát. Nevím, jak se to stalo, ale najednou mi něco v hlavě sepnulo a já jsem začala vzpomínat. A nějak mi došlo, že mi kdysi dávno někdo chválil mé skvělé dovednosti, co se přetváření obrázků týče.

Otevřela jsem si tedy nějaký ten program na vytváření všelijakých fotomontáží a vložila tam obrázek jedné z mých spolužaček, Zuzany. Byla to celkem obyčejná holka, ale zároveň strašná šprtka. Kdyby náhodou dostala dvojku, zhroutil by se svět.

A protože jsem si tam dala zrovna obrázek, který nepatřil k těm neoficiálnějším, nenapadlo mě nic jiného, než si z toho trochu vystřelit. Tu fotku mi jednou poslal Gábin. Tomu ji poslal nejmenovaný kamarád, který se nějak naboural do galerie Zuzčina mobilního telefonu. Na téhle fotce byla Zuzka s nějakými brýlemi a šklebila se do objektivu.

Hrála jsem si s tím pomalu dvě hodiny, až z toho vznikla náramně vtipná fotografie, jakou ještě svět neviděl. Uložila jsem si ji jak na počítač, tak na mobil, abych ji měla po ruce. Sice jsem neměla v plánu ji nikomu ukazovat, ani ji kamkoli uveřejnit, ale přišlo mi to tak lepší.

Další den jsem si ve škole sedla do lavice za Míšou a zeptala se, co se řeší. Jako obvykle jsem přišla později než ostatní. Míša odpověděla, že prakticky úplně všechno, čímž mi dokázala, že téma zatím nepřišlo.

První dvě hodiny byly v pohodě a já jsem doufala, že se nic nepodělá ani nadále. O velké přestávce jsme si s Míšou zapnuly telefony a koukaly na různá vtipná videa z internetu. Kluci nám občas hleděli přes rameno. Pak si Radek se Šimonem zažádali o půjčení mého mobilu a já jim ho bez ostychu podala. Prý to video neviděli celé a moc je zajímalo.

Po chvíli klikání na obrazovku se šíleně rozesmáli. Nechápala jsem je a v tu chvíli by mě ani nemohlo napadnout, na co že to vlastně koukali. Pak už ale zazvonilo, tak mi kluci odevzdali mobil bez jakéhokoli poškození a celá třída se loudavým krokem dostala k učebně zeměpisu, kde byla další hodina.

Během ní se ve třídě taky smálo několik lidí, úplně bez důvodu. Učitelčin výraz byl k nezaplacení. *Co je na Izraeli tak vtipného?* říkala si jistě sama pro sebe. Nebrala jsem to nějak vážně, ani když se tohle opakovalo i v příštích třech hodinách.

Po asi čtrnácti dnech si mě odchytila jedna z učitelek a zatáhla mě do jednoho z kabinetů. Její výraz byl přísný, jako bych snad něco provedla.

„Je to pravda, Báro?“ zeptala se mě učitelka podezíravým tónem a maličko se zamračila.

„Ale co?“ vyhrkla jsem nervózně. A já si myslela, že mě nedokáže rozhodit vůbec nic. No, nikdo není neomylný. Ale co jsem zase provedla? Vždyť jsem se v poslední době chovala jako největší zlatíčko!

„Nedělej, že nevíš,“ okřikla mě učitelka a stehny se opřela o jeden z pracovních stolů, na kterém se hromadily spousty potištěných i zdánlivě čistých štosů papíru. *To je pech, být učitelka*, zašklebila jsem se v duchu.

„Jenže já doopravdy netuším, o co vám tu kráčí,“ protočila jsem drze očima.

A taky jsem se to brzy dozvěděla. Můj pokus o vtip se dostal na internet, a to dokonce pod mým profilem na jedné ze sociálních sítí. Bohužel mi ale nikdo nechtěl věřit, že jsem to tam nevložila já. A proč by taky, je to na mém účtu, ne na cizím?!

A do pár dní stihla třídní informovat i mé rodiče, takže jsem dostala něco jako domácí vězení. Kromě školy jsem nemohla z domu ani na krok.

Měla jsem různá sezení s výchovným poradcem, jednou se dostavila i taková milá paní z policie a dohromady ze mě tahali podrobnosti. Vylíčila jsem jim i ten den, kdy si kluci půjčili můj mobil, a pak se smáli jak diví. Řekla jsem, že mi to ani nepřišlo divné, tohle dělali běžně.

Přišlo se na to, že to tam doopravdy dali Radek se Šimonem, a oba si pak k sobě pozval výchovný poradce stejně, jako to udělal i se mnou.

Celá naše parta se musela před celou školou Zuzce omluvit a od toho nedorozumění jsem se se svojí – teď už bývalou – partou přestala bavit. Dala jsem přednost Zuzce a staly se z nás dobré kamarádky. Vlastně jsem si i trochu zlepšila známky a konečně pochopila látku v matematice. Myslím si, že přátelství se Zuzkou nikdy nebudu litovat.

Magdalena Havlová, 12 let, Gymnázium Jana Blahoslava Ivančice